

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Nézem a télben-baktatót

*Mint téli parkon át az ösvény,
bizonytalan kis nyomvonal,
a múltba néha visszazökénél,
de most már mindent hó takar.*

*Nincs mentség már, a vak is látja,
ki adja fel a cél előtt!
A fák csipkéje mögött bástya,
a bástya mögött nagyidők.*

*Megint kitartok képzeletben:
tudom, mióta baktatok,
az is biztat, hogy béna lettem
s az is letör, ha nem vagyok.*

*Eddig a főúton jutottál.
Most térni mellékútra, és
a nyom kimondja: megfutottál?
Az is szökés, ha visszatérsz.*

*Folytasd az aknák közelében,
vágd át a robbant hidakat.
Akármi vár, egy hibbant éden –
akkor is maradj önmagad...*

*Megint vonulok, képzeletben
érkezem Verecke felől.
A bűntudat, hogy megérkeztem
s itt buktam el – lassan megöl.*

A sorsfal

Rösernek az antikváriumba

Háttal a könyvek: áll a könyvtár.
 Megsértődtek, mert ellentmondtál?
 Mi vezényelt itt hátraarcot?
 Ki ellen vették fel a harcot?
 Mi miatt duzzognak így háttal?
 Velem? a léttel? a világgal
 mutatják, hogy haragban vannak?
 Ekkora bölcsesség-anyagnak,
 ekkora tapintat-tömegnek,
 ennyi felgyűjtött szeretetnek,
 ki parancsol e hadosztálynak?
 Hű katonáim. Állnak, állnak,
 homályban, ködben, zajló csendben,
 őrtállnak talpig-érdekemben,
 fejem körül, melynek hogy megmondd,
 fejed kockáztatod, mint Egmont,
 ez most a saját regimentem,
 amivel szempontjaim mentem;
 ha külön svédek és palócok,
 értem egységes martalócok,
 kiknek összehangolt fegyelme
 eszmények kicsikart kegyelme.
 Megözvegyült tévhiteimre
 őrszent vigyáz: egy könyv-Szent Imre,
 a lélek poklaiba érni
 egy kötet-Dante fog kísérni
 viszonzóván Vergiliusnak,
 hogy időnként mindent megúsznak
 a Brunók is mint menekültek,
 ha könyvkolostoromba gyűltek.
 Foglár-kötet kukucskál szembe
 koponyám kulcslyukán fejembe.
 Amit megtudhattam, már tudták
 és bármely álmom már aludták.
 Mint garatba, egyetlen lénybe
 hordják, bár ők vannak fölényben.
 Megbénítanak e hátraarccal:
 nem ősember vagyok, se marsall
 sorsfaluk mögött ahogy járok,
 közönyös készséget találok.

*A tumultusban egy se vész el
a tarkón viselt rangjelzéssel.
Különben végig háttal állnak
megvetett életnek, halálnak...
Ez hát a Gutenberg-galaxis.
Ha netán 2000-ben laksz is,
reádborul az este szépen
a hipertechnika jegyében –
ne hidd, hogy bármi más megoldás:
az ég acéllapján a hold és
arany savával matricákat...
Öntetek betűt a világnak,
adatok agyém helyett könyvet,
jöllehet, varázsolni könnyebb
a kilogrammból hologramot,
agyból trösztöt, kolhozból bankot,
békés némából veszett kántort,
mártírból szellemagitátort –
a gyermeklányok, gyermeklányok
nem érzik trükknek a világot,
melyből csak sorról sorra jönnek
jelei bánatnak, örömmek.
Makogva mezítláb és bamba
felriadás-félámulatban
indultunk el valahol messze
hogy fajtánk könyvét megkeresse.
Marad a Gutenberg-galaxis,
megszenvedett és drága praxis
világok rongya, bűne, bája.
Hány hómező terült alája,
hány patyolatlap lobogásán
gyönyörködött inkább a sátán,
az eszmélet hány gályarabja
tolongott szolgálni alatta!
Ragyog és kiiktathatatlan,
mint Vezúvok alól a katlan,
számolni vele végesvéig
könnyebben vezethet az égig.*